

der er større sandsynlighed for vil få indflydelse i Danmark, nemlig det liberale parti Venstre og Det Konservative Folkeparti. At de også her i dag er drevet af kampen mod fagbevægelsen og fagforeningers indflydelse giver selvfølgelig bange anelser for hundredtusindvis af mennesker uden for det her hus ved udsigten til, at hvis der måtte komme en borgerlig regering igen, vil den gøre alt for at få indflydelse på det her felt.

Jeg må bare sige, at det undrer mig, at der ikke er nogen af de arbejdsgiverorganisationer i Danmark, der har større indflydelse i de to store borgerlige partier, for også arbejdsgiverne ved godt, at det, der gør, at det også er lykkedes dem at sørge for en god konkurrenceevne i det her land, at Danmark producerer varer hver eneste dag, fra danskerne står op om morgenen, og til de lukker deres øjne om aftenen, at vi producerer varer på et højt teknologisk niveau for over en milliard kroner, der sælges uden for Danmarks grænser, skyldes, at vi har et ordentligt fungerende arbejdsmarked med en veluddannet arbejdsstyrke, hvor arbejdsmarkedets parter, fagbevægelsen og arbejdsgiverne, selv står for at finansiere en væsentlig del af efter- og videreuddannelse og har en indflydelse på at formulere kravene til de uddannelser, vi i øvrigt har, der skal dygtiggøre folk. Her vil man altså gribe ind over for dem.

Vi hørte af hr. Henning Grove fra Det Konservative Folkeparti, at nu skulle fradragsretten for fagforeningskontingent fjernes, så var alle problemer løst. Det tilsvarende hørte vi ikke også skulle gøres gældende over for arbejdsgiverorganisationer og erhvervsorganisationer, men Det Konservative Folkepartis løsning på det her var nu: Fjern fradragsretten.

Jeg synes, det er bekymrende. Vil det sige, at det er et lovforslag, vi vil se fra en ny borgerlig regering? Vil det betyde, at man også vil fjerne andre fradrag for lønmodtagere for udgifter, som de har i forbindelse med at varetage deres arbejde? For det er jo sådan, må jeg sige til hr. Henning Grove, at det af det, man som overskrift her under debatten har kaldt eksklusivaf-taler, som er en lov, der taler om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, vedtaget af Folketinget 1990, fremgår, at arbejdsgiveren altså har en ret til at lave en aftale om, hvilke organisationsforhold de medarbejdere, der tager arbejde i hans eller hendes virksomhed, skal have, nemlig med den part, som arbejdsgiveren har indgået en aftale med.

Forudsætningen for, at de lønmodtagere kan få arbejde dér, er altså, at de er medlem af den her forening. Skal man fjerne fradragsretten for det? Eller vil hr. Henning Grove gå så langt som til at fjerne arbejdsgiverens ret til at indgå privatretlige aftaler med en organisation, nemlig sin arbejdsgiverorganisation, om, at man inden for det arbejde, man har her, organiserer den type medarbejdere?

Det her er i bund og grund et angreb på arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, et groft angreb på noget, jeg troede var hæderkronet for De Konservative, nemlig arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet og indgå privatretlige aftaler.

Hr. Henning Grove, Det Konservative Folkeparti og det liberale parti Venstre har ikke tænkt det her godt igennem.

Skal Danmark være et samfund, der bryder fundamentalt med det, vi kender i dag, nemlig et velorganiseret arbejdsmarked, hvor arbejdsgiveren har ret til at melde, hvilken organisation han vil være medlem af? Det har han fradrag for, for det ser man som et vigtigt fundament i vores velfærdssamfund. Det samme har medlemmerne af en fagforening, og fagforeninger spiller en helt central rolle i et moderne velfærdssamfund i Danmark.

Fru Jette Gottlieb omtalte det fundamentale i det, der bærer forslaget fra Frihed 2000, nemlig et grundlæggende brud på Danmarks foreningers frie ret til at bestemme over egne midler.

Det liberale parti Venstre, som jeg troede var hæderkronet, når det drejer sig om så grundlovssikrede rettigheder som foreningsfrihed og foreningernes frie ret til at bestemme over egne midler, vil gribe ind over for det. Jeg er mælløs. Man vil gribe ind over for det. Foreninger skal ikke have ret til at bestemme over egne midler, for den ret skal flyttes væk fra foreninger og ud til medlemmerne. Det har man gjort ved lovgivning i den forstand, at de medlemmer, der føler det krænkende, at der ud af deres kontingentbidrag skal gå direkte tilskud til et andet parti end det, de sympatiserer med, kan fravælge det.

Det har Folketinget reguleret, men vi har ikke i 1990 grebet ind over for foreningers frie ret til at bestemme over deres egne midler, og hvad de vil bruge dem til: annoncer, feriekolonier, til at hjælpe andre uden for landets grænser. Det er foreningers frie ret. Dér står regeringen.

Vi er at finde, når det drejer sig om at værne om den grundlæggende frihed, som foreninger har til at bestemme over egne midler, men vi vil